

Имаше срѣденъ рѣстъ, широки плѣщи, валчесто лице, прѣхлупено съ голѣмъ селски калпакъ, изъ подъ когото блѣскаха синитѣ му соколови очи.

II. Какрина.

На два часа расстояние отъ Ловечъ край шосето за Севлиево въ една гориста падинка е сгущено малко селце, нарѣчено *Какрина*.

Край селото до самото шосе стѣрчи двѣтажно здание; това е *Какринското ханче*.

Долниятъ му етажъ служи за кръчма, а горниятъ за нощуване на пѣтници. Дългиятъ му дворъ е обграденъ съ новъ плетъ; по него стѣрчатъ нови изострени колове.

Прѣзъ тая вечеръ ханчето бѣ прѣпълнено съ какринчани; тѣ испращаха свѣтлитѣ празници. Пѣсни, шумъ, викове се разнасяха надалечъ.

Бѣ се здрачило. Пѣтникътъ наближи ханчето, отупа царвулитѣ си отъ снѣга и се вмъкна въ кръчмата безъ да го забѣлѣжи нѣкой отъ присѣтствующитѣ.

— Добъръ вечеръ, бай Христо! — каза пѣтникътъ на ханжията. Изпроводи селянитѣ и затопли стаята.

Бай Христо остана като грѣмнатъ: подъ окжсанитѣ овчарски дрехи на пѣтника той позна апостола на българската свобода, неуморимия проповѣдникъ на бунтъ и възстание срѣщу турската властъ

Ханджията въведе Левски въ горния етажъ, прѣстори се на боленъ, изпѣди селянитѣ и затвори ханчето. Той разпали огъня и пѣтникътъ овчаринъ се размрази и изсуши навуцата и се